

Maigaard: Ministeriets bekendtgørelse om seksualoplysning lægger en række begrænsninger ind i skolens seksualoplysende virksomhed. Disse begrænsninger motiveres i undervisningsvejledningen med henvisning bl. a. til de elever, der kommer fra hjem, som kan finde en overskridelse af disse begrænsninger stødende. Dette hensyn deler jeg, men jeg synes også, at de kredse i landet, der ser anderledes på skolens seksualoplysning, har krav på, at der tages hensyn til deres opfattelse og deres standpunkt. Dette område egner sig derfor i eminent grad til, at ministeriet fastsætter et minimum og derpå overlader de videre beslutninger til forældre og lærere med det enkelte skolenævn som afgørende instans. Kun herved tilgodeser man de mangeartede meninger og dermed de mangeartede hensyn, som findes omkring dette spørgsmål.

I ministeriet er man i den forrige ministers tid gået den modsatte vej. Man har set bort fra lokale variationer og skøn og centralistisk fastlagt den rette lære. Man har tilmed gjort det i spørgsmål, der vedrører den enkelte skoles undervisningsmidler og dermed hører ind under skolenævnets kompetence. Bestemmelsen om, at fotografisk materiale ikke må anvendes i seksualoplysningen, strider helt klart mod skolestyrelseslovens ånd og formentlig også mod dens bogstav.

Lige så klart det er for mig, at bestemmelser om seksualoplysning ikke egner sig til centrale myndigheders afgørelse, lige så klart er det, at de skolenævne, som med baggrund i en ikke alt for god lov for tiden er ved at køre ind, fortjener al mulig støtte og opbakning ikke mindst fra ministerens side. Det vil derfor være spændende at høre, om ministeren mener, at bekendtgørelsen er i overensstemmelse med skolestyrelsesloven på det felt, jeg her har anført, ikke mindst hvad angår skolenævnenes beføjelser med hensyn til undervisningsmidlerne.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Som det er anført i hr. Maigaards spørgsmål, er det efter skolestyrelsesloven en af skolenævnets opgaver at godkende, hvilke undervisningsmidler den pågældende skole må benytte. Afgørelsen træffes efter indstilling fra lærerrådet, og hr. Maigaard spørger nu, om jeg finder, at forbuddet mod anvendelse af fotografisk billedmateriale i seksualoplysningen i folkeskolen er i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Den omtalte begrænsning er fastsat i undervisningsministeriets bekendtgørelse af 8. juni 1971 om seksualoplysning i folkeskolen, hvori det hedder, at de begrænsninger, der er angivet i afsnit IV i den samtidig med bekendtgørelsen udsendte vejledning, gælder uanset undervisningsplanens bestemmelser. En af disse begrænsninger er, som det er blevet nævnt, at læreren ikke på noget trin i den seksualoplysende virksomhed bør anvende fotografisk billedmateriale, der giver visse erotiske situationer.

En sådan begrænsning med hensyn til skolernes anvendelse af undervisningsmidler har efter min opfattelse fornøden hjemmel. Skolestyrelseslovens § 27, stk. 6, er kun en kompetenceregulering og hjemler ikke skolenævnene et fuldstændig frit valg mellem alle foreliggende muligheder. Skolenævnene må med andre ord udøve deres kompetence inden for de almindelige grænser, der er fastsat på andet grundlag.

For seksualoplysningens vedkommende har begrænsningen klar hjemmel i selve folkeskoleloven, der i § 17, stk. 6, overlader det til undervisningsministeren at fastsætte de nærmere bestemmelser om undervisningen.

Reglen om det fotografiske billedmateriale er begrundet dels i et hensyn til lærernes sikkerhed for, at deres undervisning ikke kan give anledning til berettiget kritik, dels i et hensyn til de elever, der kommer fra hjem, som kan finde en overskridelse af begrænsningen særlig stødende.

Når hr. Maigaard kalder reglen for et forbud, er jeg i øvrigt ikke ganske enig med ham. Således som reglen er udformet, er der i hvert fald ikke tale om et kategorisk forbud, men om en kraftig henstilling eller advarsel. I tilfælde, hvor der såvel i lærerrådet som i skolenævnet er fuld enighed om at anvende også fotografisk materiale i undervisningen på de klassetrin, hvor det overhovedet kan anses for pædagogisk forsvarligt, mener jeg derfor ikke, at ministeriet bør sætte sig imod det. Det må da være skolenævnets ansvar at sikre sig, at dets afgørelse har den fornødne tilslutning i forældrekredsen.